

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 742/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. decembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED], a [REDACTED] [REDACTED], oboch zastúpených advokátom JUDr. Dušanom Remetom, Masarykova 2, Prešov, ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 39 ods. 1, čl. 40, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 52 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 52/2014 a jeho rozsudkom sp. zn. 1 S 52/2014 z 26. mája 2015 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžso 63/2015 a jeho rozsudkom sp. zn. 10 Sžso 63/2015 z 29. marca 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. júla 2017 doručená sťažnosť [REDACTED]

(ďalej aj „sťažovateľ 1“), a [REDACTED] (ďalej aj „sťažovateľ 2“, spolu aj „sťažovatelia“), oboch zastúpených advokátom JUDr. Dušanom Remetom, Masarykova 2, Prešov, ktorou namietajú porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 39 ods. 1, čl. 40, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 52 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 52/2014 a jeho rozsudkom sp. zn. 1 S 52/2014 z 26. mája 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžo 63/2015 a jeho rozsudkom sp. zn. 10 Sžo 63/2015 z 29. marca 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

Ako zo sťažnosti a z k nej pripojených listín vyplynulo, sťažovatelia sa ako žalobcovia domáhali v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 1 S 52/2014 proti Sociálnej poisťovni, ústrediu, Bratislava (ďalej aj „žalovaná“ alebo „ústredie“), preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 17150-2/2014-BA z 28. apríla 2014 (ďalej aj „rozhodnutie ústredia z 28. apríla 2014“), ktorým bolo na základe odvolania sťažovateľov potvrdené ako vecne správne rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočky Svidník (ďalej len „pobočka“) č. 5920-5/2013-SK zo 4. novembra 2013 (ďalej len „rozhodnutie zo 4. novembra 2013“).

Rozhodnutím zo 4. novembra 2013 pobočka rozhodla, že sťažovateľovi 2 zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa legislatívy Slovenskej republiky k 31. augustu 2013.

Sťažovatelia v žalobe proti ústrediu namietali porušenie svojich subjektívnych práv v správnom konaní, predovšetkým z dôvodov nedostatočného zistenia skutkového stavu vo veci konajúcim orgánom verejnej správy, porušenia zásady dvojinstančnosti administratívneho konania, nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti v žalobe označeného rozhodnutia orgánu verejnej správy, nevydania rozhodnutia príslušným orgánom verejnej správy v zákonnej lehote, porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, prejudikovania

rozhodnutia orgánom verejnej správy, a to s podrobným odôvodnením a s odkazom na konkrétne skutočnosti.

Napadnutým rozsudkom krajského súdu bola žaloba vo vzťahu k sťažovateľovi 1 zamietnutá a vo vzťahu k sťažovateľovi 2 boli rozhodnutie ústredia z 28. apríla 2014 v spojení s rozhodnutím pobočky zo 4. novembra 2013 zrušené a vec vrátená pobočke na nové konanie. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal najmä na to, že podľa jeho názoru sťažovateľ 1 namietal v žalobe porušenie iných ako svojich subjektívnych práv, v dôsledku čoho je jeho žaloba nedôvodná. Okrem toho sa krajský súd v napadnutom rozsudku vyjadril k jednotlivým námietkam a tvrdeniam sťažovateľa 2 a zaujal k nim závery, s ktorými sa sťažovateľ 2 nestotožňuje.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu tak, že odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu vo vzťahu k sťažovateľovi 1 potvrdil ako vecne správny a vo vzťahu k sťažovateľovi 2 ho zmenil tak, že žalobu zamietol. Napadnutým rozsudkom najvyšší súd zároveň nepriznal účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania.

Podľa názoru sťažovateľov došlo napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, k porušeniu ich v sťažnosti označených základných práv garantovaných ústavou a práv garantovaných dohovorom.

Sťažovatelia v rámci svojej sťažnostnej argumentácie poukazujú na viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu vydané v obdobných veciach a s prihliadnutím na ich odôvodnenia namietajú, že pobočka ani ústredie nemali právomoc rozhodnúť o určení tzv. uplatniteľnej legislatívy vo vzťahu k osobám v rovnakom postavení, v akom sa nachádzajú sťažovatelia. Sťažovatelia ďalej argumentujú aj uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžo 11/2015 z 28. januára 2016, ktorým bolo prerušené odvolacie konanie v obdobnej veci na účel predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“). Podľa sťažovateľov bolo povinnosťou najvyššieho súdu

napadnuté konanie v ich veciach prerušiť a vyčkať na vydanie rozhodnutia o prejudiciálnej otázke Súdny dvorom. Podľa sťažovateľov uvedené skutočnosti zakladajú dôvod na vyslovenie porušenia ich práva na tzv. predvídateľnosť súdnych rozhodnutí, resp. na právnu istotu.

K argumentácii najvyššieho súdu a krajského súdu týkajúcej sa zisťovania skutkového stavu veci sťažovateľa uvádzajú, že príslušná inštitúcia sociálneho zabezpečenia v Poľskej republike [Zakład Ubezpieczeń Społecznych – ZUS, ďalej len („ZUS“)] určila, že uplatniteľnou legislatívou v ich veci je v zmysle európskeho práva [čl. 16 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009 zo 16. septembra 2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „vykonávacie nariadenie“) a čl. 13 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „základné nariadenie“)] legislatíva Slovenskej republiky. Ústredie túto skutočnosť akceptovalo vydaním príslušného formulára, a preto sa na sťažovateľa 2 hľadelo ako na zamestnanca vykonávajúceho zamestnaneckú činnosť na území Slovenskej republiky. V neskoršom období ústredie nariadilo preveriť reálny výkon činnosti sťažovateľa 2 na Slovensku, a prípadne rozhodnúť o zániku jeho povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov, k čomu napokon aj došlo, a to v rozpore so zákonom a so skutočnosťou.

Všeobecné súdy „odobrili“ zjavne nedostatočne zistený skutočný stav veci, pričom v napadnutých rozhodnutiach krajského súdu i najvyššieho súdu sú formulované výhrady k tomu, že sťažovatelia neboli pri zisťovaní skutkového stavu dostatočne aktívni, pretože nepredložili dôkazy potrebné na preukázanie ich argumentácie. Sťažovatelia tvrdia, že v ich veci konajúce všeobecné súdy v rozpore so zákonom preniesli na nich dôkaznú povinnosť. Podľa sťažovateľov je neakceptovateľné a nespravodlivé, aby boli nad rámec „súčinnosti“ povinní čokoľvek preukazovať a dokazovať namiesto príslušného orgánu verejnej správy, a už vôbec nie v konaní v rámci správneho súdnictva, v ktorom

sa rozhoduje zásadne na podklade skutočného stavu veci zisteného v administratívnom konaní.

Pokiaľ z napadnutých rozsudkov krajského súdu a najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ 1 ako zamestnávateľ sťažovateľa 2 nemá na Slovensku registrované sídlo a sťažovateľ 2 na území Slovenska reálne nevykonáva žiadnu činnosť, ide o závery prijaté bez náležitého zistenia skutočného stavu veci. Podstatná je pritom obsahová náplň zamestnania sťažovateľa 2, ktorý vykonáva roznos letákov, ktoré si sťažovateľ 1 preberá v externej obchodnej spoločnosti. Podľa špecifických podmienok jednotlivých zákaziek je sťažovateľ 2 kontaktovaný sťažovateľom 1 a poverený roznášaním letákov vo vybraných lokalitách na území Slovenska. Roznášanie letákov kontrolujú aj iní zamestnanci sťažovateľa 1. Zamestnancom sťažovateľa 1 sa navyše vedú aj dochádzkové listy, čo celkom zreteľne preukazuje reálny výkon činnosti sťažovateľa 2 na Slovensku. Hoci sťažovateľ 1 tieto skutočnosti riadne oznámil, napriek tomu pobočka v rámci výkonu kontroly nepristúpila k doplneniu dokazovania, nevyžiadala si ďalšie potrebné doklady, nevykonala výsluch sťažovateľa 2 a nepristúpila ani k inému spôsobu preverenia výkonu jeho činnosti na Slovensku (napr. vycestovanie na miesto, kde sťažovateľ 2 aktuálne vykonáva prácu – roznos letákov, prípadne aj dopyt na adresátov, ktorým sa letáky distribuujú). Podstatné bolo tiež, aby sa vyžiadalo stanovisko príslušného daňového úradu, keďže sťažovateľ 1 je registrovaným platiteľom dane z pridanej hodnoty.

Všeobecné súdy podľa sťažovateľov nezohľadnili ani to, že ústredie už vopred (pred vykonaním kontroly u sťažovateľa 1) vedelo o tom, že vydá napadnuté rozhodnutie, ktorým potvrdí rozhodnutie pobočky, pretože už listom z 25. júla 2013 oznámilo ZUS obchodné mená, resp. mená a priezviská zamestnávateľov (vrátane sťažovateľa 1), u ktorých podľa názoru ústredia ide o tzv. schránkové firmy. Ústredie už teda v roku 2013 prijalo záver o tom, že sťažovateľ 1 je tzv. schránkovou firmou, hoci rozhodnutie vydalo až v roku 2014.

Rozhodnutím všeobecných súdov podľa sťažovateľov došlo tiež k akceptovaniu nezákonného retroaktívneho rozhodnutia zo strany pobočky a ústredia. Je totiž neprípustné,

aby ústredie, resp. pobočka vydala individuálny právny akt, ktorým rozhodne o právach účastníka konania spätne k inému dátumu, než je dátum jeho vydania.

Sťažovatelia tiež namietajú, že pobočka a ústredie nedodržali zákonnú 60-dňovú lehotu na rozhodnutie podľa § 210 ods. 1 a 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, pričom nedošlo ani k predĺženiu tejto lehoty a ani k prerušeniu konania, a preto sú rozhodnutia pobočky a ústredia nezákonné už pre samotné nedodržanie tejto lehoty. Pritom všeobecné sudy nevyhodnotili tento argument sťažovateľov ako dôvodný, resp. ako postačujúci k zrušeniu rozhodnutí ústredia a pobočky.

Za nezákonné podľa sťažovateľov treba považovať samotné vykonanie kontroly na zistenie skutočnosti, či sťažovateľ 2 vykonáva na Slovensku činnosť, pretože toto nepatrí do právomoci pobočky ani ústredia. Takúto kontrolu môže uskutočniť iba príslušný inšpektorát práce, ktorý však nezistil žiadne nedostatky.

Napokon podľa sťažovateľov došlo aj k porušeniu princípu rovnakého zaobchádzania. Sťažovateľ 1 totiž zamestnáva viacero zamestnancov – poľských občanov, vo vzťahu ku ktorým pri existencii rovnakých podmienok príslušná pobočka nerozhodla o tom, že nepodliehajú slovenskej legislatíve. Týmto bol vo vzťahu k porovnateľným zamestnancov sťažovateľa 1 uplatnený odlišný postup ako vo vzťahu k sťažovateľovi 2.

Na základe uvedených skutočností sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd o ich sťažnosti nálezom rozhodol tak, že vysloví porušenie ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 39 ods. 1, čl. 40, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 52 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozsudkami krajského súdu a najvyššieho súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, zruší napadnutý rozsudok najvyššieho súdu v spojení s napadnutým rozsudkom krajského súdu a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Sťažovatelia zároveň žiadajú o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, každému z nich v sume po 10 000 €, ako aj o úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

II.1 K sťažovateľmi namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 39 ods. 1, čl. 40, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 52 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok (čo sťažovatelia aj využili), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľov a tým aj poskytnúť ochranu sťažovateľmi označeným právam garantovaným ústavou a dohovorom vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K sťažovateľom 1 namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 39 ods. 1, čl. 40, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 52 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľov v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna

intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že odvolací súd v ňom potvrdil ako vecne správny názor krajského súdu, podľa ktorého žalobu v súlade s v tom čase platným a účinným § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) môže podať len ten, kto bol správnym rozhodnutím ukrátený na svojich právach, a nie iba na svojom záujme. V správnom súdnictve sa totiž poskytuje ochrana iba subjektívnym právam žalobcu a nie inej osoby. Najvyšší súd sa plne stotožnil s názorom krajského súdu, podľa ktorého sťažovateľ 1 neuniesol svoju povinnosť tvrdenia o porušení vlastných subjektívnych práv, a preto bolo aj podľa názoru ústavného súdu namieste vo vzťahu k nemu ako zamestnávateľovi zamestnanca (sťažovateľ 2) žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ktorým došlo k potvrdeniu rozhodnutia krajského súdu v časti, ktorou bola žaloba vo vzťahu k sťažovateľovi 1 zamietnutá, je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska konformný, keďže sťažovateľ 1 žalobou nenamietal porušenie vlastných subjektívnych práv, ale práv sťažovateľa 2 ako svojho zamestnanca. Sťažovateľ 1 ani nešpecifikoval v žalobe, resp. následne v odvolaní proti napadnutému rozsudku krajského súdu, konkrétne v čom malo porušenie jeho práv spočívať. Jeho všeobecné tvrdenia, podľa ktorých došlo k porušeniu jeho práva vlastníť majetok, práva podnikat' za rovnakých podmienok ako domáce subjekty a práva na dosahovanie zisku vlastnou činnosťou, keď v dôsledku vydaných rozhodnutí má značné ťažkosti s udrжанím doterajších zamestnancov a náborom nových zamestnancov, nebolo možné v rámci správneho súdnictva považovať za právne relevantné a tobôž ich nemožno akceptovať v konaní pred ústavným súdom.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť, ktorou sťažovateľ 1 namietal v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu

a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K sťažovateľom 2 namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Vo všeobecnosti sťažovateľ 2 argumentuje, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je arbitrárny a nedostatočne odôvodnený. Konkretizujúc svoju všeobecnú námietku sťažovateľ 2 namieta, že

- správne orgány konajúce v jeho veci postupovali pri rozhodovaní o (ne)vzniku povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti v rozpore s právnymi predpismi,

- vydaním príslušných rozhodnutí správnych orgánov vo veci sťažovateľa 2 došlo k porušeniu princípu rovnakého zaobchádzania,

- nebola dodržaná procesná lehota na vydanie rozhodnutí správnych orgánov,

- v jeho veci konajúce správne súdy v rozpore s právnou úpravou preniesli na neho ako účastníka konania dôkaznú povinnosť a neprimeraným spôsobom ho týmto zaťažili,

- najvyšší súd odmietol aplikovať v posudzovaných veciach príslušné ustanovenia základného nariadenia a vykonávacieho nariadenia,

- najvyšší súd neprerušil konanie, tak ako to urobil v iných obdobných veciach, z dôvodu, že Súdnemu dvoru už boli predložené prejudiciálne otázky týkajúce sa výkladu príslušných častí základného nariadenia.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ 2 namieta predovšetkým porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého z obsahu toho základného práva vyplýva predovšetkým ústavou garantovaná možnosť každého na reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právne posúdenie vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je vo vzťahu k všeobecným, resp. správnym súdom prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti (obdobne napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné (správne) sudy, ktorým prislúcha interpretácia zákonov. Podľa konštantnej judikatúry sa úloha ústavného súdu obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo záväznou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným (správnym) súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému

uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je pritom vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (obdobne pozri aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

Vo všeobecnosti ústavný súd poukazuje ďalej na špecifiká, ktorými sa riadi súdny prieskum uskutočňovaný podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorých je úlohou (správneho) všeobecného súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu posúdiť, či si pre vydanie rozhodnutia príslušný správny orgán zadovážil dostatok skutkových podkladov, zistil vo veci skutočný stav a či konal v súčinnosti s účastníkom konania, a ďalej to, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či napadnutý rozsudok najvyššieho súdu bol vydaný s prihliadnutím na uvedené osobitosti správneho súdnictva a či je zároveň ústavne udržateľný s prihliadnutím na už citovanú judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

Sťažovateľ 2 v prvom rade namieta postup správnych orgánov konajúcich v jeho veci pri rozhodovaní o uplatniteľnosti slovenskej legislatívy a argumentuje, že vzhľadom na čl. 16 ods. 2 vykonávacieho nariadenia uplatniteľné právne predpisy určí inštitúcia členského štátu bydliska osoby, ktorá má podliehať čl. 13 základného nariadenia. Keďže sťažovateľ 2 mal bydlisko v Poľsku, na určenie uplatniteľnej legislatívy bola podľa jeho názoru príslušná poľská inštitúcia sociálneho zabezpečenia, ktorou je ZUS, ktorá určila, že uplatniteľnou legislatívou je legislatíva Slovenskej republiky. Na tomto základe sťažovateľ 2 tvrdí, že správne orgány Slovenskej republiky konali v rozpore s právnymi predpismi, ak v jeho veci rozhodli, že mu v Slovenskej republike zaniklo sociálne poistenie.

Vo vzťahu k tejto námietke ústavný súd zdôrazňuje, že predmetom súdneho prieskumu v správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho

poriadku sú individuálne správne akty vydané správnymi orgánmi, ktorými sa zakladajú, menia alebo rušia subjektívne práva fyzických alebo právnických osôb.

Z rozhodnutia ústredia z 28. apríla 2014 vyplýva, že v súvislosti s posúdením uplatniteľnej legislatívy na účely správneho vykonania základného nariadenia a vykonávacieho nariadenia bola inštitúcia sociálneho zabezpečenia ZUS ako inštitúcia v členskom štáte, v ktorom má sťažovateľ 2 miesto bydliska, oprávnená požadovať preukázanie relevantných skutočností, pričom pobočka bola povinná rozhodujúce skutočnosti preukázať.

V posudzovanej veci považoval najvyšší súd na základe administratívneho spisu za preukázané, že s prihliadnutím na výsledky kontroly uskutočnenej pobočkou 12. marca 2013 sídlo sťažovateľa 1 uvedené vo výpise zo živnostenského registra nespĺňa základné kritériá sídla spoločnosti a zároveň aj to, že sťažovateľ 1 nepredložil doklady preukazujúce reálny výkon práce sťažovateľa 2, z ktorých by bolo zrejmé, že sťažovateľ 2 vykonával prácu na určenom mieste. Na základe uvedených skutočností následne najvyšší súd uzavrel, že sťažovateľ 2 nemôže podliehať právnym predpisom Slovenskej republiky podľa čl. 13 ods. 3 základného nariadenia, a preto je rozhodnutie príslušných správnych orgánov o zániku jeho povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti k 31. augustu 2013 vecne správne.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že odvolací súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo nepovažoval za preukázané, že k reálnemu výkonu činnosti sťažovateľa 2 ako zamestnanca došlo, pričom zároveň označil dôkazy, ktoré považoval za relevantné, a zvýraznil, aké závery pri aplikácii konkrétnych právnych predpisov z nich vyvodil. Úlohou ústavného súdu nie je v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy opätovne vyhodnocovať dôkazy, prípadne prehodnocovať skutkový stav, ako to požaduje sťažovateľ 2 vo svojej sťažnosti.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a obsahom

základných práv garantovaných čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a obsahom práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by v súvislosti s prvou námietkou po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

Ani námietku neúmerného zaťaženia sťažovateľa 2 dôkaznou povinnosťou zo strany všeobecných súdov nepovažuje ústavný súd za dôvodnú. Samotné vykonávacie nariadenie v čl. 16 ods. 1 a 6 ustanovuje osobe vykonávajúcej činnosť vo viacerých členských štátoch povinnosť poskytnúť príslušnej inštitúcii sociálneho zabezpečenia informácie, teda samotná právna úprava ustanovuje takejto osobe dôkaznú povinnosť svoju činnosť aj preukázať. Keďže v zmysle čl. 13 ods. 3 základného nariadenia bolo základnou otázkou to, či sťažovateľ 2 na území Slovenskej republiky požíva status zamestnanca, bolo jeho povinnosťou predložiť, resp. navrhnúť dôkazy, ktoré by nespochybniteľným spôsobom preukazovali, že na území Slovenska skutočne vykonával prácu dojednanú v pracovnej zmluve uzavretej so svojím zamestnávateľom (sťažovateľom 1). Pokiaľ preto najvyšší súd napadnutým rozsudkom „odobril“ postup správnych orgánov (pobočky a ústredia) v súvislosti s dôkaznou povinnosťou sťažovateľa 2, konal tak v súlade s procesno-právnymi predpismi uplatňovanými v jeho veci. Vzhľadom na uvedené je aj táto námietka sťažovateľa 2 nedôvodná.

Ďalšia námietka sťažovateľa 2 je založená na tvrdení, že najvyšší súd ako súd odvolací odmietol aplikovať v jeho veci základné nariadenie a vykonávacie nariadenie. Z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že odvolací súd sa zaoberal aj touto otázkou, pričom v konkrétnostiach zdôraznil, že s prihliadnutím „... *na výsledky kontroly preverenia reálneho výkonu činnosti zamestnancov vykonanej u zamestnávateľa... na základe ktorej nebolo preukázané, že žalobca 2/ reálne vykonával činnosť ako zamestnanec na území Slovenskej republiky... žalobca 2/ nemôže podliehať slovenským právnym predpisom podľa čl. 13 ods. 3 základného nariadenia...*“.

Keďže reálny (skutočný) súbeh dvoch činností (zamestnanie a samostatná zárobková činnosť) v odlišných členských štátoch nebol vo veci sťažovateľa 2 preukázaný, nemohli

byť zároveň splnené ani zákonné predpoklady na aplikáciu základného nariadenia (čl. 13 ods. 3) a v tejto súvislosti ani vykonávacieho nariadenia. Z citovanej časti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je zrejmé, že najvyšší súd neodmietol príslušné ustanovenia základného nariadenia a vykonávacieho nariadenia aplikovať bezdôvodne, ale pri ich výklade dospel k záveru, že v prípade sťažovateľa 2 nebola naplnená hypotéza príslušných ustanovení (právnych noriem), a teda neboli splnené podmienky na ich aplikáciu. Ústavný súd tak dospel k záveru, že ani táto argumentácia sťažovateľa 2 nie je spôsobilá indikovať, že došlo k porušeniu jeho práv garantovaných čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

K námietke nedodržania zákonnej 60-dňovej lehoty na rozhodnutie v administratívnom konaní sa vyjadril krajský súd v napadnutom rozsudku tak, že dal za pravdu sťažovateľovi 2 ako žalobcovi, avšak poukázal na to, že toto procesné pochybenie nemá vplyv na zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia žalovanej, pretože v zmysle § 250i ods. 3 OSP pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliada len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Zrušením žalobou napadnutých rozhodnutí iba z tohto dôvodu by sťažovateľ 2 nedosiahol priaznivejšie rozhodnutie vo veci samej. Je pravdou, že najvyšší súd sa k tejto námietke opätovne v napadnutom rozsudku nevyjadril, je však zároveň zrejmé, že napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny potvrdil, a preto možno usudzovať, že sa stotožnil s jeho odôvodnením aj v tejto časti. Keďže nedodržanie zákonom ustanovenej lehoty na rozhodnutie nemá vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí ústredia a pobočky a je bez právnej relevancie k zistenému skutkovému stavu veci, je námietka sťažovateľa 2 o nedodržaní zákonom ustanovenej lehoty vo vzťahu k rozhodnutiu ústavného súdu o prípadnom vyslovení porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru celkom zjavne nedostatočná, keďže ide o pochybenie, ktoré nemá ústavnoprávnu intenzitu.

Pokiaľ sťažovateľ 2 vytýkal najvyššiemu súdu, že sa nevysporiadal s namietaným porušením princípu rovnakého zaobchádzania postupom príslušných správnych orgánov (keďže v obdobných veciach, v ktorých je sťažovateľ 1 zamestnávateľom iných

zamestnancov poľskej štátnej príslušnosti, uplatnili príslušné správne orgány odlišný prístup) ústavný súd zdôrazňuje, že predmetom preskúmania zo strany všeobecných súdov bola zákonnosť rozhodnutia príslušných správnych orgánov vo veci sťažovateľa 2. Predmetom preskúmania sa tak nemohli stať námietky týkajúce sa poistenia iných zamestnancov sťažovateľa 1, u ktorých správne orgány postupovali podľa názoru sťažovateľa 2 odlišne.

Zásadnou otázkou v preskúmanom konaní nastolenou bola totiž otázka, či príslušné správne orgány konajúce vo veci sťažovateľa 2 postupovali a rozhodli zákonným spôsobom o zániku sociálneho poistenia. Odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu podľa názoru ústavného súdu nevykazuje znaky nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, keďže najvyšší súd určitým a zrozumiteľným spôsobom v odôvodnení napadnutého rozsudku zdôvodnil, prečo rozhodnutia príslušných správnych orgánov posúdil ako súladné so zákonom.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí ústavného súdu vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú okrem iných záruk aj záruku na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia musí jasne a zrozumiteľne dávať odpovede na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Súd je povinný reagovať na tie argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Na základe dosiaľ uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu jednoznačne vyplýva, že najvyšší súd sa vecou sťažovateľa 2 riadne zaoberal, že príslušné právne normy interpretoval a aplikoval ústavne

konformným spôsobom, rozviedol, akými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil, a svoje rozhodnutie tiež zrozumiteľne a preskúmateľným spôsobom odôvodnil.

Napokon námietka, podľa ktorej mal najvyšší súd vo veci sťažovateľa 2 vyčkať na rozhodnutie Súdneho dvora o predbežnej otázke položenej v inom konaní v obdobnej veci, sa ústavnému súdu javí už na prvý pohľad ako neprípustná.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Napriek tomu, že sťažovateľ 2 podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu odvolanie, uvedenú požiadavku v nich, ale ani v podanej žalobe neuplatnil. Z materiálneho hľadiska preto treba konštatovať, že nevyužil možnosť túto námietku v konaní pred všeobecnými súdmi uplatniť, čo by zakladalo neprípustnosť tejto časti sťažnosti. Podstatné je aj to, že sťažovateľ 2 ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že túto námietku neuplatnil pred všeobecnými súdmi z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Nad rámec uvedeného ústavný súd považuje za vhodné uviesť, že pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby nie je oprávnený brať na zreteľ postup súdov, resp. správnych orgánov v podobných veciach iných fyzických osôb, keďže sa obmedzuje len na preskúmanie ústavnej akceptovateľnosti právnych účinkov rozhodnutia na právnu situáciu fyzickej osoby oprávnenej na podanie sťažnosti, teda tej, o ktorej základné práva v konaní pred ústavným súdom ide. Zároveň ústavný súd zdôrazňuje, že nie je ani oprávnený zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak

právomoc, ktorá je podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zverená najvyššiemu súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa 2 na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto aj túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K sťažovateľom 2 namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 39 ods. 1 a čl. 40, ako aj čl. 52 ods. 2 ústavy postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní a napadnutým rozsudkom

V súlade s čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

V súlade s čl. 39 ods. 1 ústavy občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa.

V súlade s čl. 40 ústavy každý má právo na ochranu zdravia. Na základe zdravotného poistenia majú občania právo na bezplatnú zdravotnú starostlivosť a na zdravotnícke pomôcky za podmienok, ktoré ustanoví zákon.

V súlade s čl. 52 ods. 2 ústavy cudzinci požívajú v Slovenskej republike základné ľudské práva a slobody zaručené touto ústavou, ak nie sú výslovne priznané iba občanom.

Z obsahu sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľ 2 porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 39 ods. 1, čl. 40 a čl. 52 ods. 2 ústavy namieta v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľa 2 podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 39 ods. 1 a čl. 40 ústavy.

Navyše čl. 39 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 52 ods. 2 ústavy priznáva základné právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu a strate živiteľa len občanom Slovenskej republiky. Vzhľadom na uvedené je a priori vylúčená možnosť vyslovenia porušenia namietaného základného práva vo vzťahu k sťažovateľovi 2, ktorý je poľským štátnym občanom.

V súvislosti s namietaným porušením čl. 52 ods. 2 ústavy ústavný súd uvádza, že citované ustanovenie ústavy má charakter ústavného princípu, resp. všeobecného interpretačného pravidla, ktoré sú všetky orgány verejnej moci povinné pri výklade a uplatňovaní ústavy rešpektovať, a preto je vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 119/07).

Keďže predmetom tohto konania je rozhodovanie o porušení základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, možno v tomto konaní uvažovať o porušení označeného článku ústavy len v spojení s porušením konkrétneho základného práva alebo slobody. Pretože v posudzovanom prípade ústavný súd nedospel k záveru o porušení žiadneho zo sťažovateľom 2 označených základných práv garantovaných ústavou, resp. práva garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohol dospieť ani k záveru o porušení čl. 52 ods. 2

ústavy, a preto sťažnosť sťažovateľa 2 aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

S prihliadnutím na odôvodnenie sťažnosti je zrejmé aj to, že argumentácia sťažovateľa 2 neumožňuje vysloviť ani porušenie základného práva na ochranu zdravia a bezplatnú zdravotnú starostlivosť podľa čl. 40 ústavy, keďže predmetom preskúmania v konaní o sťažnosti bola ústavná akceptovateľnosť rozhodnutia všeobecných súdov konajúcich vo veci sociálneho poistenia sťažovateľa 2, a nie zdravotného poistenia, prípadne poskytovania zdravotnej starostlivosti. V danom prípade teda absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi namietaným porušením základného práva podľa čl. 40 a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd aj túto časť sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnenú v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľov, ktoré v sťažnosti uplatnili.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. decembra 2017